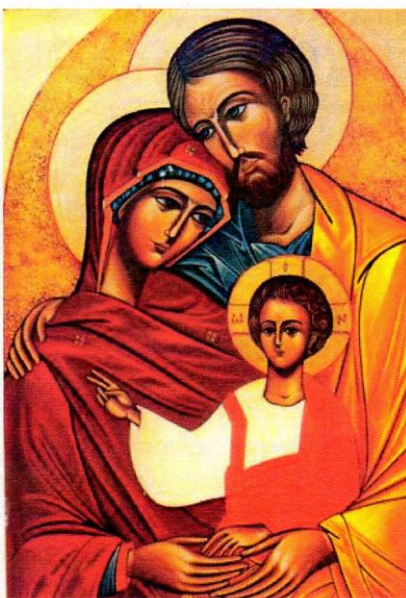

Casti conubii (pokračování)

Pokračujeme dnes v zamýšlení se nad encyklikou papeže Pia XI. o křesťanském manželství. Dobrá manželství spočívají posle sv. Augustina ve třech věcech:

- potomstvo
- věrnost
- svátost

„Při věrnosti se myslí, že nemá býti manželského obcování s nikým druhým a se žádnou druhou mimo svazek manželský. Při potomstvu, že je mají manželé přijímati laskavě, živiti dobrotivě a vychovávatí zbožně; při svátosti konečně, že se manželství nemá rozlučovati, a rozvedený neb rozvedená že nesmějí vstupovati ve spojení s cizí osobou, ani za účelem získati potomka. To jest jako základní zákon manželství, a jím přirozené plodnosti se dostává cti a zušlechtění, a zvrácená nezdrženlivost jest jím držena v mezích.“

Potomstvo

První místo mezi manželskými dobry zaujímá potomstvo. Když Bůh už v ráji ustanovil manželství, řekl: „Rost’te a množte se a naplňte zemi.“ Tento Boží rozkaz platí všem budoucím manželům. Bůh tak používá lidi ke vznešenému úkolu – šíření života.

Totéž překrásně vyvozuje sv. Augustin ze sv. apoštola Pavla k Timotheovi: „Že na to se vstupuje v manželství, aby bylo potomstvo, to dosvědčuje apoštol takto: ‘Chci, aby se mladší vdávaly.’ A jako by se mu dávala otázka: ‘Nač?’ ihned dodal: Aby děti rodily, domácnost vedly.“

Jak velmi vzácným plodem manželství je potomstvo si uvědomíme, když uvážíme, že Bůh každého člověka pozvedá do nadpřirozeného řádu a zve ho

k věčnému životu v nebi. Správně plní rodiče své poslání, když přivádí své potomstvo do Církve Kristovy,

aby den ode dne přibývalo lidu zasvěceného službě Boží a službě Spasitele našeho.

Velká je věru důstojnost křesťanských rodičů, neboť se budou moci radovat v Pánu z vítězné koruny svých dětí. Tak je úkolem rodičů, přijímat od Boha děti jim svěřené.

Oba pak manželé přijmou tyto dívky ochotně a vděčně z ruky Boží a budou se na ně dívat jako na hřívný od Boha jim svěřené, jichž nesmějí používat pouze pro zájmy své nebo pouze pro zájmy pozemské vlasti, nýbrž jež budou musiti vrátiti s úrokem Pánu v den účtování.

Co se týká výchovy dětí, papež píše, že rodiče mají právo a povinnost své děti vychovávat, neboť jejich úkol nekončí u předání života. Jak známo dítě si samo nevystačí ani v životě přirozeném, a už vůbec ne v potřebách života nadpřirozeného. O výchovu potomstva je nejlépe postaráno ve spořádaném manželství, kde tuto službu zastávají oba rodiče a vzájemně si v ní pomáhají.

„Prvotním účelem manželství je plození a výchova potomstva.“

Těmito slovy církevního zákoníku je možno shrnout první oddíl, kterému jsme se právě věnovali. K němu je ještě připojen důležitý dodatek o tom, že soulož je dovolena jen v manželství:

Každé řádné užívání Bohem propůjčené schopnosti ploditi nový život jest výlučným právem a výsadou manželství a musí bezpodmínečně zůstat v posvátných mezích manželství.

Manželská věrnost

V dalším oddíle se encyklika zaměřuje na manželskou věrnost. Tím se myslí

vzájemná věrnost manželů v plnění manželské smlouvy: co náleží podle této smlouvy, schválené Božím zákonem, jedině druhému manželu, to se mu nesmí odpírati ani povolovati osobě třetí.

Tato věrnost tedy vyžaduje, aby bylo manželství uzavíráno pouze mezi jediným mužem a jedinou ženou. Věrnost však není záležitostí jen vnějších skutků, ale i vnitřních myšlenek a žádostí,

aby posvátný život manželský zůstal docela bez poskvrny. Proto zakázal Ježíš i pouhé takové dobrovolné myšlenky a žádosti: „Já však pravím vám, že každý, kdo hledí na ženu, aby ji požádal, již cizoložil s ní ve svém srdci.“

Dále připomeňme, že i samotné manželské obcování musí nést známky cudnosti a chování manželů musí odpovídat přirozenému zákonu, aby i tělesné spojení bylo důstojné. To se nazývá manželskou čistotou.

Na tomto místě papež poukazuje na zásadní věc, že nestačí jen dodržovat manželskou věrnost, ale manželství je prostorem lásky. A to ne lásky jen smyslové, nebo tkvící v lichotivých slovech, ale lásky hluboko zakotvené v duši manželů. Je to vlastně láska Boží, kterou Kristus miluje svou církev až do krajnosti. Taková láska nikdy nezůstává u krásných myšlenek a slov, ale je viditelná ve skutečích. Bylo by vážným nedostatkem, kdyby někdo zužoval manželství jen na plození, výchovu a společné soužití osob, ale zapomínal by přitom na lásku – duši celého manželství.

Tato láska má svůj řád. V čem spočívá řád manželské lásky objasní další text, který budu citovat, abych se nedopustil nepřesností:

Tento řád v sobě zahrnuje nadřazenost muže nad manželkou a dětmi a pohotovost a ochotnou poddanost a poslušnost manželčinu, jak to doporučuje Apoštol slovy: „ženy buďtež poddány mužům svým jako Pánu; neboť muž je hlava ženy, jakož i Kristus je hlava Církve.“ Avšak tato poslušnost nepopírá a neodnímá svobody, která plným právem přísluší ženě jak vzhledem na důstojnost lidské osoby, tak vzhledem na vznešenou úlohu manželky, matky a společnice; ani jí neukládá, aby poslouchala jakýchkoli choutek mužových, i když by snad byly nesmyslné nebo se přičily důstojnosti manželky; ani konečně neučí, že by měla manželka býti přirovnána k osobám neplnoprávným, jimž se nepovoluje pro nedostatek zralejšího úsudku nebo pro životní nezkušenost, aby směly volně užívatí svých práv. Zakazuje však onu přehnanou libovůli, která se nestará o prospěch rodiny. Zakazuje oddělovati v tomto těle rodiny srdce od hlavy, poněvadž by to bylo krajním nebezpečím zkázy a na nesmírnou škodu celého těla. Neboť je-li muž hlavou, jest žena srdcem, a náleží-li muži prvenství v řízení, žena právem smí a musí požadovati pro sebe jako svůj úděl prvenství v lásce.

Tato pasáž nás možná překvapuje, ale nejedná se o nic jiného, než o tradiční učení Církve. K tomu je třeba ještě dodat, že

kdyby muž svému úkolu nedostál, jest pro manželku povinností, aby jej nahradila v řízení rodiny. Avšak nikdy a nikde není dovoleno zvrátiti základní zákon zřízení rodinného.

A znovu je opakováno, že je to láska, která musí být stálou pořadatelkou rodinného života. Tak jak Kristus miluje svou Církev, tak má muž milovat svou ženu a tak jak Církev je oddána Kristu, tak má být žena oddána svému muži.

Svátostná stránka manželství

Svátostnost manželství záleží v nerozlučitelnosti svazku a hlavně v tom, že Ježíš manželskou smlouvu povýšil na svátost – obdařil ji milostí Boží. Připomeňme si, že Ježíš Kristus nezavedl nerozlučitelnost manželství, ale obnovil ji. On říká, že Mojžíš sice povolil dát rozlukový lístek, ale Boží vůle od počátku

taková nebyla. Proto

„každý, kdo propouští svou manželku a bere si jinou, cizoloží; a kdo si bere propuštěnou od muže, cizoloží.“ ... „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“

Pius XI. dále připomíná, že jelikož Ježíš pro svou církev co do nerozlučnosti nic nového nezavádí, vztahuje se požadavek nerozlučnosti na všechny lidi, tedy i na nekřesťany. Proto lze říci, že nerozlučné je každé pravé manželství, ne pouze manželství křesťanské. A byl to blahé paměti papež Pius VI., který tuto vždy platnou nauku jasně popisuje:

Kdykoliv se uzavírá manželství, je tu jen dvojí možnost: buď se toto manželství uzavírá tak, že je to skutečně pravé manželství, a pak bude s ním spojen onen trvalý svazek, který podle božského práva je srostlý s každým pravým manželstvím; nebo se předpokládá, že se uzavírá bez onoho trvalého svazku, ale pak to není manželství.

Je-li tedy i manželství nekřesťanů platně uzavřeno, nemůže být žádným občanským zákonem rozloučeno. Zde vidíme, jak se naše současné zákonodárství zpronevěřilo pravdě.

Ještě připomeňme, že manželství nesvatostná, tedy uzavřená mimo církev, mohou být za jistých okolností církví anulována. Avšak toto neplatí v případě manželství katolíků řádně uzavřeného a dokonaného. Takové manželství nedokáže žádná lidská moc uvolnit a končí pouze smrtí jednoho z manželů.

V nerozlučitelnosti manželství je obsaženo trojí dobro. Za prvé je to dobro pro manžele samotné. Díky nerozlučitelnosti se manželé nemusí strachovat, jestli ho ten druhý v době neštěstí či stáří neopustí, dále se nerozlučitelností staví hráz proti případné nevěře. A díky nerozlučitelnosti může růst pravá láska, neboť skutečná láska nezná konce. Druhé dobro nerozlučitelnosti je určeno dětem. Ty mají manželskou smlouvou garantovány oba rodiče. A třetí dobro manželské nerozlučitelnosti je pro celou společnost.

Neboť takový je stát, jaké jsou rodiny a lidé, z nichž se skládá. ... Neochvějná pevnost manželství jest nejbohatším zdrojem počestnosti života a bezúhonné mravnosti.

Co se týká manželství mezi křesťany, tak to je buďto uzavřeno platně v kostele a je tedy svátostí, anebo pravím manželstvím vůbec není. Jednoduše řečeno – jsi-li křesťanem, pak nemůžeš uzavřít manželství jinak, než v kostele. Berou-li se dva katolíci platně v kostele, jejich manželství se stává svátostí. To znamená, že Bůh je bude provázet celý život, rozmnožuje jim milost posvěcující, dává jim četné dary pro společný život, provází je dobrými vnuknutími, rozhojňuje jejich přirozené síly a všemožně je zdokonaluje. Ale pozor! To se neděje bez jejich přičinění. Od chvíle, kdy člověk nabytí užívání rozumu, je zavázán s Boží milostí spolupracovat jinak ta zůstane neúčinnou. A i kdyby se manželé zpronevěřili manželské smlouvě, ona zůstává dál platná a Bůh je nezbaví nabídky své pomoci.

Manželství, která jsou nesvátná – uzavřená mezi nekřesťany nebo s nekřesťanem, jsou-li správně uzavřená, jsou platná, ale nejedná se o svátost. Nadpřirozená Boží milost v takových svazcích nepůsobí. Proto svátostná manželství mnohonásobně převyšují svou podstatou manželství nesvátná. Ale pamatujme i na to, že komu se víc dává od toho se více očekává.

-- pokračování příště --

Nedávno jsem četl na internetu zajímavý komentář. Rozhodl jsem se vám ho zde otisknout, třebaže se emancipovaným ženám a submisivním mužům asi nebude líbit. Na konkrétním případě je řešeno jedno ožehavé téma, o kterém výše mluvil Pius XI.

Tyčky pro rajčata

Před malou chvílí mi jedna paní a matka rodiny vyprávěla, že prožívá těžké období v komunikaci s manželem. Sotva spolu můžou mluvit o tom, co je špatně, aniž by se nakonec jeden na druhého nenaštvali. Usoudil jsem, ať už oprávněně, nebo ne, že jejím problémem je toto všeobecné, svévolné a ďábelské popření nádherně vzájemně se doplňujících rolí, které utvořil Bůh pro muže a ženy v manželství. Zde je to, co jsem jí napsal. Říkala, že jí to pomohlo. Možná to pomůže i ostatním. Mimochodem, vážené paní, NEMYSLÍM si, že by celý problém byl na vaší straně!

Je mi líto, že slyším o zlých časech ve vašem manželství. Pravidlo číslo jedna: nikdy se nehádejte s manželem před zraky nebo na doslech dětí. Ony mají přednost. Nemůžete pomoci rodině shazováním manžela nebo hádkami s ním před dětmi. Právě naopak.

Pravidlo číslo dvě: RESPEKTUJTE svého muže, i když si toho vždycky nezasluhuje. Ženy potřebují lásku, muži ego, což je obrovský rozdíl. To je důvod, proč sv. Pavel -- SLOVO BOŽÍ -- říká: "Ženy, buďte poddáni svým mužům. Muži milujte své manželky." (Kol 3,18-19, pozn. překl.) Obrovský rozdíl! V každém manželství, kde manžel prokazuje lásku manželce a kde manželka respektuje svého muže, je přítomna podstata spokojeného manželství. Pokud vám lásku neprokazuje, alespoň se snažte být lásky hodná, čehož ale nikdy nedosáhnete tím, že s ním budete bojovat.

Ať to stojí co chce, ctěte svého manžela. Potřebuje vaši úctu víc než lásku. Vy potřebujete jeho lásku více, než jeho úctu. Poslouchejte ho. Nikdy nedávejte najevo, že mu říkáte, co má dělat. Přimějte ho, aby rozhodl to, co chcete, aby udělal. Pro ženu není dobré, aby pracovala mimo domov, zvláště když vydělává více než on. Pokud musíte vydělávat, a vyděláváte víc, NIKDY to nedávejte najevo. Tuto skutečnost skrývejte. Muž potřebuje

vidět sebe sama jako živitele a hlavu rodiny. Vy jste srdce, které je pro rodinu právě tak důležité jako hlava, možná dokonce víc, ale nejste hlava. Pokud jste někdy nucena jednat jako hlava, nedávejte to najevo, ale **SKRÝVEJTE TO**.

Překvapilo by mě, kdybyste nedokázala dát manželství doporučku. Většinou to záleží na ženě, aby se přizpůsobila muži, a ne naopak. Ruské přísloví říká: „Čím je pro rajče tyčka, kolem které roste, tím je pro ženu muž.“ Pokud není oporou, udělejte všechno pro to, aby se jí stal. Pokud nemůžete, opět: skrývejte tu skutečnost. Bůh učinil ženy přizpůsobivějšími než jsou muži, tak aby se přizpůsobily svému muži.

Jednou jste řikala, že rodiny potřebuje peníze na vzdělání dětí. Napadlo vás, že nejlepší a nejdůležitější vzdělání pro děvčata je v mamčině kuchyni? Za předpokladu, že matka je v domácnosti. Sama máte svým příkladem mnohem víc co dát děvčatům než jim může dát kterákoliv škola. Dejte jim cenný příklad ženy a matky, která poslouchá a ctí svého muže přes všechno. Děti jsou velmi pozorné. Váš příklad je klíčový pro štěstí jejich budoucích manželství a domovů.

Dohadujte se se svým manželem, jestli chcete, ale tiše, s úctou a ne před dětmi. A neříkejte: „Taky jsem celý den pracovala, také potřebuju pochopení doma.“ Není normální, aby matka pracovala mimo domov, a muži to cítí, i když je to jejich vina. Muži jsou to, co jsou. Tohle je muž, kterého pro vás Bůh vybral jako manžela. Dejte dětem příklad úcty k němu. To je cenný dar, zvláště pro vaše dcery.

Všechny rodiny dnes potřebují hodně modliteb. Matko Boží, pomoz!

crux.lightbb.com

Amerikanismus a hereze činnosti

Opat trapistů J. B. Chautard napsal knihu *Duše veškerého apoštolátu*. Knihu věnuje „Ježíši Kristu, Králi všech věcí viditelných i neviditelných... Ten má příští týden svátek, který vyhlásil v roce 1925 ve své encyklice *Quas primas* náš oblíbený papež Pius XI. Poprvé se tento svátek slavil na poslední říjnovou neděli roku 1926.

Papež Benedikt XV. 18. 3. 1915 na tuto knihu reaguje takto: „Svému milovanému synu, dom. J. B. Chautardovi, opatu Trapistů Matky Boží v Sept-Fons, posíláme nejupřímnější blahopřání, že v knize *L'AME DE TOUT APOSTOLAT* tak výtečně zdůraznil u duší apoštolsky činných potřebu vnitřního života, aby jejich práce byly vpravdě plodné. Přejíce si, aby toto dílo, tak hluboké a praktické, se dále šířilo a blahodárně působilo, udělujeme jeho zbožnému autoru z plna srdce apoštolské požehnání.“

V knize je již na začátku o herezi činnosti (I, 2): „Jedná-li tedy apoštol prakticky tak, jako by životním principem jeho činnosti nebyl Ježíš, nazývá to kardinál Mermillod bludařstvím činného života. Jinak nelze nazvat poblouzení apoštola, který zapomíná, že jeho postavení je jen podružné, očekává úspěchy apoštolátu jen od své osobní činnosti a svých vloh.“ Nepopírá se tím v praxi velká část nauky o milosti? V knize se píše o neblahých důsledcích, které následují (IV, 3): „Jak je to smutné, že mezi vedoucími lidmi není mužů vpravdě vnitřních! Nadpřirozeno je zatemněno a moc Boží je spoutána řetězy. Proto svět upadá a zdá se, jako by Prozřetelnost Boží ponechávala zlu úplnou volnost.“

V kapitole I, 4 „Jak velice je vnitřní život podceňován“ se píše: „Pro lidi nasáklé amerikanismem – a je jich velmi mnoho – pozbylo sv. přijímání významu, který mělo pro první křesťany.“ V kapitole IV, 3 g uvádí osobní zkušenost s amerikanismem: „Vzpomínám, zkušenost z cest po Spojených státech. V několika farnostech jsem byl povzbuzen velkým počtem mužů, přistupujících pravidelně o prvních pátcích k sv. přijímání. Ale jeden vzácný kněz v New Yorku mi pravil: „Člověk vidí jen zevnějšek, Bůh však hledí na srdce.“ Nezapomínejte, že se tu nikdo neostýchá před jiným a že zde bují velikášství. Ponechejte si svůj podiv, až zjistíte, že častá sv. přijímání působí, ne-li úplnou změnu života, aspoň upřímnou snahu o křesťanský život a nesmlouvavý boj proti nestřídmosti, hrabivosti atd.“

Amerikanismus uceleně rozebral a odsoudil papež Lev XIII. v roce 1899. Ve svém odsouzení odkazuje na tato místa z Písma svatého: „Pro všechny stal jsem se vším, abych stůj co stůj zachránil alespoň některé“ (1 Kor 9, 22). „Nebot ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna“ (Řím 8, 29). „Učte se ode mne neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11, 29). „Ti, kdo náleží Kristu, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi“ (Gal 5, 24). Papež připomíná, že pro celou Církev je dáno stejné učení. Není možné nějaké americké prožívání víry odlišné od ostatních zemí.

Při mizernosti současného křesťanského života hledejme příklady odstrašující ve vzdálené Americe jako Chautard, ale po jeho vzoru hlavně příklady dobré v různých dobách. Chautard ve svém díle často cituje světce a učitele Církve ze středověku jako sv. Augustina, sv. Řehoře Velikého a sv. Jan Zlatoústého, ze středověku sv. Tomáše Akvinského, sv. Bernarda a sv. Bonaventuru, z doby novější sv. Jana od Kříže a sv. Jany Vianneye a řadu dalších. Cituje je nikoli kvůli tomu, kdy žili, ale jak žili. Takto argumentuje i k současným problémům své doby, která je naší podobná, v kapitole I,5: „Svatý král Ludvík IX., právě v 8-9 hodinách každodenní vnitřní modlitby nalézal tajemnou sílu k velkolepým pracím pro stát a pro dobro poddaných; jeden socialistický řečník uznává, že ani v naší době se neudělalo pro dělnické třídy tolik jako za vlády tohoto krále.“

liturgickeotazky.blogspot.com

POŘAD BOHOSLUŽEB na 13. 11. – 20. 11. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 13. 11.	33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za farníky
		Špičky	9:30	za živé a + myslivce
		Bělotín	11:00	za + sestru M. Malířovou, rod Dostálový, ž r a DO
Pondělí 14. 11.		Hustopeče	16:30	za Antonína a Boženu Horákovy, s, ž a + r Horákovu, Horníkovu, Davidovu a DO
Středa 16. 11.		Černotín	16:00	za ž a + rod Porubskou a Tomečkovou a DO
		Špičky	17:00	za Marii Klézlovou, mžl, s, ž r a DO
Čtvrtek 17. 11.	Sv. Alžběty Uherské, řeholnice	Bělotín	9:00	za maminku Mariannu Tedlovou, mžl, sestru Ingrid Pospíšilovou a rod 2 str
Pátek 18. 11.		Hustopeče	16:30	za Marii a Karla Pavlíkovy, ž a + r
Sobota 19. 11.		Hustopeče	15:00	křest Štěpána Horáka
		Špičky	16:00	za Josefa Kunderáta, otce a ž r
Neděle 20. 11.	JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE sbírka na charitu	Hustopeče	8:00	za Josefa a Žofii Žemlovy, rod 2 str, sestry, ž r a DO
		Černotín	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za + mža a jeho prarodiče

- Od tohoto týdne budu zapisovat úmysly mší svatých na nový **půlrok**. Upozorňuji, že od Nového roku pondělní mše svatá v Hustopečích nebude bývat. Na její místo bude přesunuta středeční mše ve Špičkách. Ve všední dny budu slučovat úmysly po dvou, aby se na každého dostalo.
- Měsíční sbírka vynesla v Hustopečích 12 115,- Kč, ve Špičkách 1 713,- Kč, v Černotíně 5 145,- Kč a v Bělotíně 3 881,- Kč.

Telefon na faru: **581 626 040**